

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Til § 1.

Nærværende Lovforslags § 1 tilsigter ved Ændring af §§ 1—7 i Lov Nr. 83 af 31. Marts 1926 om kommunale Ejendomsskatter en *Omlægning* af de kommunale Ejendomsskatter, saaledes at Ejendomsskylden nedsættes eller helt bortfalder, og de til Nedsættelsen svarende Beløb lignes som Grundskyld paa de faste Ejendomme i Kommunen.

Det er til dette FormaaIs Gennemførelse nødvendigt i første Række at sikre sig mod, at den kommunale Ejendomsskyld fremtidigt kan stige, og det er med dette for Øje, at det i § 3, 1ste Stykke fastsættes, at Ejendomsskylden fremtidigt opkræves af det afgiftspligtige Beløb, der for hver enkelt Ejendom var Grundlag for Ejendomsskyldens Paaligning i Skatteaaret 1929—30. Den afgiftspligtige Ejendomsskyldsværdi i 1929—30 nedfældes altsaa paa den enkelte Ejendom som en Maksimumsværdi, og der vil derfor ikke længere være Anvendelse for de i § 3 i Loven af 31. Marts 1926 omhandlede Fradrag. Medens den afgiftspligtige Ejendomsskyldsværdi saaledes ingensinde kan stige for den enkelte Ejendom udover det tilsvarende Beløb i 1929—30 — Nybygninger vil følgelig ikke blive afkrævet kommunal Ejendomsskyld — er det i § 3, 3die Stykke fastsat, at det nedfældede Maksimumsbeløb automatisk nedsættes, hvis det Beløb, hvormed Ejendommens Vurderingssum til Ejendomsskyld overstiger dens Grundværdi, ved en senere Vurdering er lavere end efter den Vurdering, der var Grundlag for Paaligning af kommunal Ejendomsskyld. Nedsættelsen effektueres ved, at Forskellen fradrages i Ejendommens afgiftspligtige Beløb til Ejendomsskyld.

Det bestemmes derhos i § 3, 4de Stykke, at Ejendomsskylden fremtidig ikke kan opkræves med højere Promille end den i Skatteaaret 1929—30 anvendte.

Som en naturlig Følge af disse Bestemmelser er det i § 2 fastsat, at Grundskylden, saa længe kommunal Ejendomsskyld opkræves, ikke maa lignes med en lavere Promille end den i Skatteaaret 1929—30 anvendte. Hvis derfor en Nedgang i Kommunens Udskrivningsbeløb, en Forhøjelse af Kommunens samlede Grund-

værdi eller Kommunens Ligningsforhold vilde medføre, at Grundskylden maatte opkræves med en lavere Promille end i 1929—30, skal det Beløb, der svarer til Grundskyldspromillens Nedsættelse, fradrages i det Beløb, der udredes af Kommunens faste Ejendomme som kommunal Ejendomsskyld.

Foruden disse rent automatiske Nedsættelser af Ejendomsskylden er der — gennem en Udvidelse af det kommunale Selvstyre — i § 3, 5te Stykke foreslaaet at give Kommunalbestyrelserne Ret til samtidig med Vedtagelsen af det aarlige Budget at beslutte at nedsætte eller helt lade bortfalde Ejendomsskyldpromillen for alle Ejendomme i Kommunen, der svarer kommunal Ejendomsskyld, saaledes at det hertil svarende Beløb lignes som Grundskyld paa de faste Ejendomme i Kommunen.

Adgangen til at lægge en Del af Skattebehovet paa fast Ejendom har hidtil været stærkt begrænset i Købstæderne, ligesom der i København og paa Frederiksberg har været en i Lovgivningen fastsat Grænse uafhængig af Kommunens Behov. Den kommunale Grundskyld i *København* har ikke kunnet opkræves med mere end 7,5 promille aarligt og den kommunale Ejendomsskyld ikke med mere end $\frac{3}{4}$ heraf; Grundskylds- og Ejendomsskyldpromillen paa *Frederiksberg* har ikke kunnet overstige de Promiller, som i 1926—27 var fornødne for at tilvejebringe det Beløb, der i 1925—26 var opkrævet i hele Kommunen i kommunal Ejendomsskat i Henhold til Lov Nr. 104 af 29. April 1913 §§ 1—4 og i kommunal Ejendomsskyld efter Lov Nr. 85 af 15. Maj 1903 § 21; Grundskyld og Ejendomsskyld i *Købstæderne* har ikke maattet udgøre mere end $\frac{1}{6}$ af alle de Udgifter, som efter Gennemsnittet af det sidste Tiaar i det hele havde været Genstand for Ligning paa fast Ejendom og Personer med Tillæg af den i 1925—26 opkrævede kommunale Ejendomsskyld efter § 21 i Lov Nr. 85 af 15. Maj 1903.

Dette Forhold har særligt for Køb-